

THiLO

Gepárdmancs

Negyedik kötet

Illusztrálta: Jan Birck

SCOLAR **KID**

A mű eredeti címe
Animal Heroes – Gepardenpranke
A fordítás alapjául szolgáló kiadás:
© 2018 Ravensburger Verlag GmbH, Ravensburg, Germany
All Rights Reserved

Fordította: Bán Zoltán András

Hungarian translation © Bán Zoltán András, 2021
Hungarian edition © Scholar Kiadó, 2021

Minden jog fenntartva. A mű egyetlen részlete sem
használható fel, nem tárolható és nem sokszorosítható
a kiadó előzetes írásbeli engedélye nélkül.

Tartalom

1. Világcsúcs a sivatagban 7
2. Ékszerrablás pisztolyabálással 19
3. Hajtóvadászat Kairóban 32
4. Rajtaütés a pénzszállítmányon 48
5. A Királyok völgyében 62
6. Farkasember a fáraó sírjában 74
7. Harc a lódarázzsal 87
8. Négy új Bestiális Csávó 101
9. Élve eltemetve 116
10. Yashimoto álcázott repülőgépe 131
11. Leszámolás Abu Szimbelben 146
12. Küldetés teljesítve 165

I.

Világcsúcs a sivatagban

A homok szinte izzott a napsütés könyörtelen tüzeiben. A levegő száraz volt, és minden légvételnél úgy érezte az ember, mintha ezernyi tűszúrás járná át a tüdejét. Mojo mégsem lassított. Pontosan 90 kilométeres sebességgel száguldott át a sivatagon – emberi mértékkel abszolút világrekord. De ebben a pillanatban Mojo nem egy átlagos srác volt. Hanem *Gepárdmancs*, ráadásul hősi üzemmódban. Amióta a mágikus szertartás során Cliff Hanger, az Állati Hősök mentora összekötötte Dantével, a gepárdjával, kőkeményen edzett, így aztán egyre kitartóbb és gyorsabb lett. Emberfeletti mértékben gyors, olyan gyorsra, hogy egyetlen szárazföldi állat sem tudta

utolérni – a gepárd kivételével. Dante most is ott rohant Mojo mellett. A vadmacska kilőtt nyílveszszőként süvített a társa mellett.

A helyzet komoly volt. De annyira azért nem, hogy ne lett volna megengedhető némi szórakozás.

– Mit szólnál egy versenyfutáshoz, legkedvesebb cimborám? – ajánlotta Mojo.

Dante indulatosan fújtatott. Az elmúlt hetekben Mojo párszor már simán faképnél hagyta. Ami nem csoda, hiszen Gepárdmancs egy személyben egyesítette az emberi és az állati erőket. Így aztán egyértelmű előnyre tett szert Dantével szemben: Gepárdmancs az egész testfelületével izzadt, és ennek révén a testhőmérséklete a legnagyobb erőfeszítések közepette

is nagyjából állandó maradt. Danténak csak a mancsa verejtékezett. Vagyis valamikor meg kellett állnia, hogy lehűtse a tappancsát a nyelvével, máskülönben összeroppant volna a minden porcikáját átjáró hőtől.

– Na, gyerünk, csak egy rövid távra – vagy már ettől a kis futástól is totál kimerültél? – ugratta Mojo a gepárdot, anélkül hogy a futása tempóját egy másodpercre is csökkentette volna. Dante megint fújtatott és prüszkölt. Mintha kezdett volna dühbe gurulni.

– Szóval igen?! Benne vagy? – kiáltotta Mojo nevetve. – Akkor rajta!

Mojo fokozta a tempót. Rápillantott a hősóráján levő sebességmérőre.

Száz kilométer per óra. Százöt. Száztíz.

Karmos mancsai folyamatosan eltűntek a sivatag homokjában, hogy aztán éppoly gyorsan rántsa ki őket onnan. Takk, takk, takk! Akár egy óra másodpercmutatója, éppoly pontosan és egyenletesen haladtak előre Mojo lábai.

Oldalra nézett. Dante teste meghajlott, akár a felajzott íj. Lábai keresztezték egymást a hasa alatt, hogy

a következő pillanatban elől és hátul szárnyaljanak a levegőben. Csodálatos látvány volt. „Milyen gyönyörű Dante!”, gondolta Mojo.

Ennek ellenére sem akart veszíteni. „Ennél is többre vagy képes!”, ösztökelte magát Mojo. Száztizenegy. Száztizenkettő. Óránként száztizenhárom kilométer!

– Szuper! – üvöltötte bele a felhőtlen égbe. – Még sosem mentem ekkorát! Ráadásul homokban!

Ugyanebben az ütemben akart továbbhaladni, de most hegymenet következett. Itt még a terepjárók is hörögtek volna. Mojo is lelassult egy kicsit. És Dante?

Csak most tűnt fel a srácnak, hogy nem hallja a barátja lihegését. Dante már nem futott mellette, és nem is előzte meg.

Mojo még jobban lelassított, míg végül megállt. Körülnézett. A nap magasan állt az égen, a homok vöröses fénnel csillogott.

Végül meglátta a gepárdot. Kilógó nyelvvel hevert a homokdomb alján.

Mojo gyorsan odarohant hozzá. Szíve a torkában dobogott. Dante elég rosszul festett. Feje bágyadtan

nyaklott oldalra, lábai meghökkentően mereven lógtak ki a teste alól. Szeme üvegesen meredt a semmibe.

– Bakker, ez a verseny baromira hülye ötlet volt tőlem! – szitkozódott Mojo. Rájött, hogy totál tévesen ítélte meg a helyzetet. Ő és Dante hozzászoktak a kárikulához. Elvégre mindketten Afrikában látták meg a napvilágot. És erre most itt hever Dante, és hőgutát kapott, vagy valami még rosszabb történt vele!

Mojo nyakában, egy zsinór végére kötve himbálózott a kabalája, egy bőrzacskó tele különféle gyógynövényekkel. Hogy valamelyik talpra állítja Dantét, abban Mojo egy másodpercig sem kételkedett.

– Mindjárt jobban leszel, kedves barátom – próbálta vigasztalni a gepárdját.

Dante levegő után kapkodott.

– Mojo azt jelenti, hogy szerencse – folytatta a fiú. – Mindig is szerencsés srác voltam. És ezért te is mindjárt makkegészséges leszel!

Szétmorzsolta az ujjaival egy száraz levelet. De mielőtt betömte volna Dante szájába a gyógyszert, a gepárd makkegészségesen ugrott talpra. Hosszú,

hatalmas ugrásokkal hágott fel a domb tetejére. Mojo a fejét csóválva nézett utána. Úgy érezte, hogy a gepárdja kiröhögi. Mintha simán átverte volna.

A srác először bedühödött. De aztán megrémült. És végül felröhögött. Mert hülyét csinálni egy emberből, erre a világon alighanem csak egyetlen gepárd képes: Dante!

Mojo is felkapaszkodott a dűnére, és átölelte a barátját.

– Már nagyon aggódtam érted! – vallotta be. – Értem a tréfát, de máskor ne csinálj ilyeneket! Inkább mesélj valami jó viccet, oké?

Dante nem felelt. Természetesen. Elvégre állat volt, noha egészen különleges. Mojo leült mellé a homokba, és elővette a lehallgathatatlan hősmobilját. Még egyszer elolvasta Cliff Hanger üzenetét, amellyel iderendelte Mojót. Cliff az Állati Hősök mentora volt, azaz több, mint egy hétköznapi tanár, de a legkevésbé sem főnök. Ő gondoskodott arról,

hogy Mojo, Pepe, John és Aiko egyre jobb legyen. Egyedül, mindenki a maga módján is fantasztikus dolgokra volt képes. De csapatként szinte verhetetlennek számítottak.

Mint oly sokszor, Cliff ezúttal is csak az internetről összegyűjtött híreket küldte át Mojónak. És mint mindig, most is a tanítványaira bízta, hogy ellenőrizzék a szövegek tartalmát, és adott esetben összefüggésbe hozzák ősellenségeikkel, a Bestiális Csávókkal.

Az utolsó beszámoló arra ösztönözte Mojót, hogy otthagyjon csapat-papot, és haladéktalanul ide, Egyiptomba repüljön Cliff Hangerrel a Hőskopter fedélzetén.

A legfontosabb mondatok így szóltak:

Az elmúlt napokban különös bűncselekmény-sorozat nyugtalanítja Kairó lakóit. A rendkívül hatékony erőkkel dolgozó tolvajok sorban kirabolták az egyiptomi főváros üzleteit, hogy aztán meghökkenítő mó-

*don, szinte nyom nélkül tűnjenek el a zsákmányukkal.
Mintha mágikus képességekkel rendelkeznének.*

Mágikus képességek... Hát ez nem lehet más, mint a Bestiális Csávók újabb disznósága...

– Éppen eleget gyötörtelek – és magamat is – mondta Mojo határozottan, és azzal felállt.

A távolban egy út kanyargott a homokban. A lát-határon már felismerhetők voltak a milliós világ-város körvonalai. Mojo azt remélte, hogy a metropoliszban a nyomára bukkan az egykori titkos ügynök, a japán milliárdos, Mister Yashimoto bandájának.

– Egy világváros nem a te műfajod – magyarázta Mojo a gepárdnak, és végigsimította rövid szőrű bundáját. – De maradj a közelben. Ha szükségem lesz rád, hívni foglak. Oké?

A gepárd dorombolt. Aztán kitéotta a száját, és ásított egy hatalmasat. A versenyfutás kimerítette. Kíváncsian figyelt egy darut, amely nyilván a közeli Nílus vizéből szállt fel a magasba.

– Most inkább én is takarékoskodom kicsit az erőimmel – tette hozzá Mojo. – Ki tudja, miféle meglepetések várnak rám holnap.

Sarkon fordult, és elindult lefelé a homokdombon. A gepárdmancsai nélkül ez meglehetősen fárasztó vállalkozásnak bizonyult. Minden lépésnél belesüppedt a forró homokba. Mintegy félórányi küszködés után végre kiért az útra. Újabb félóra eltelével megállt mellette egy köz-

vetlenül Kairó belvárosába tartó, zöld színű, lerobbant busz.

Mojo beszállt, megköszönte a sofőrnek a fuvart, vett egy menetjegyet, és lerogyott az utol-

só szabad ülőhelyre.

A busz zsúfolásig

tömött volt. Zene

dübörgött a leharcolt hang-

szórókból, a jármű motorja hörgött

és krákokott, az utasok egymás szavába vágva

és egymás feje fölött átkiabálva beszélgettek, cse-

csemők bőgtek, egy kosárban öt izgatott kakas ku-

korékolt torkaszakadtából. Ettől a pokoli lármától

a legtöbb ember azonnal simán bedilizett volna.

De nem Mojo. Kedvelte Európát, tetszett neki

Amerika, miközben Ausztrália és Ázsia inkább iz-

galmas volt. De Afrikát szerette. Ez volt a hazája.

Amihez szorosán hozzátartozott a zengő zűrzavar.

Mojo benyúlt a nadrágzsebébe, kivett belőle két, borsónyi golyócskát, és bedugta a fülébe. Különleges hallókészülék volt, Cliff Hanger találmánya. A golyócskák képesek voltak a világ összes nyelvét azonnal bármilyen másik nyelvre lefordítani. Segítségükkel az Állati Hősök nemcsak egymást értették meg, hanem mindenkit, akivel beszélgettek.

Mojo belefülett egy darabig az utasok csevegésébe. Aztán lehunyta a szemét, és elbóbiskolt. Ha sejtette volna, mi vár rá Kairóban, aligha tudott volna ilyen édesdeden szundikálni.

